



Větrné mlýny

Olga Grjasnova
Rus je ten,
kdo miluje
břízy

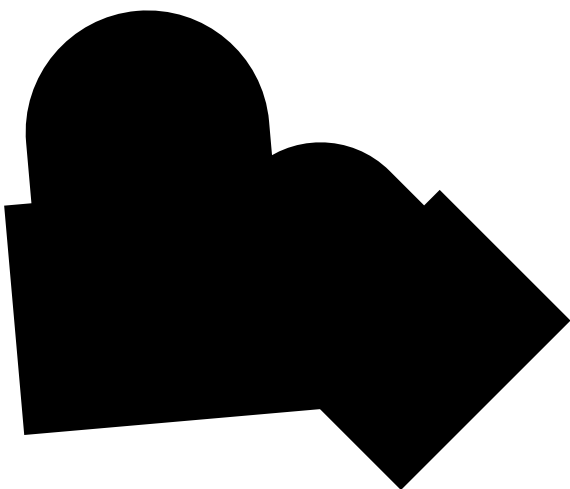
Olga Grjasnova se narodila v roce 1984 v Baku. Když jí bylo jedenáct, odešla její rusko-židovská rodina žít z válkou poznamenaného Ázerbájdžánu do Německa. Vyrůstala ve Frankfurtu nad Mohanem, studovala slavistiku a dějiny umění v Göttingenu, absolvovala Literární institut v Lipsku, několik semestrů strávila na univerzitě ve Varšavě a na moskevském Institutu Maxima Gorkého. Knižně debutovala v osmadvaceti letech a její kniha *Der Russe ist einer, der Birken liebt* (*Rus je ten, kdo miluje břízy*) se v Německu stala událostí desetiletí. O dva roky později vydala další, zatím poslední, svůj román *Die juristische Unschärfe einer Ehe* (*Právní neurčitost manželství*). „Když cítím, že mě něco užírá, začnu psát. Bylo to ale překvapení, vůbec jsem nedoufala, že z toho může být kniha. Text byl součástí méj bakalářské práce. Pak jej četla spousta lidí, přišli redaktoři a román vyšel. Měla jsem štěstí,“ poznamenala autorka k prvotině, která ji vystřelila ke hvězdám.

Větrné mlýny



Olga Grjasnova

**Rus je ten,
kdo miluje
břízy**





Olga Grjasnova
**Rus je ten,
kdo miluje
břízy**

Tato publikace byla realizována za finanční podpory Evropské unie.
Za obsah publikace (sdělení) odpovídá výlučně autor a Evropská komise
neodpovídá za použití informací, jež jsou jejich obsahem.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union



Kniha vychází za podpory Česko-německého fondu budoucnosti.
Herausgegeben mit freundlicher Unterstützung
des Deutsch-Tschechischen Zukunftsfonds.

The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut which is funded
by the German Ministry of Foreign Affairs.



Autorka děkuje nadaci
Robert Bosch Stiftung ve Stuttgartu
za udělení stipendia Grenzgänger v roce 2011.

© Carl Hanser Verlag München 2012

© Olga Grjasnova, 2016

Translation © Tereza Semotamová, 2016

© Větrné mlýny, 2016

ISBN 978-80-7443-193-7 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7443-203-3 (eBook)

Překlad Tereza Semotamová

Veršinin: Ale kdepak! Tady je přece zdravé, pěkné slovanské podnebí. Les, řeka... a jsou tady taky břízy. Milé skromné břízy, mám je ze všech stromů nejraději. Tady se žije dobře. Jenom se divím, že na nejbližší nádraží je odsud dvacet kilometrů. A nikdo neví proč.

Anton Pavlovič Čechov, *Tři sestry*

První část

I.

Nechtěla jsem, aby ten den začal. Chtěla jsem zůstat ležet a dál spát, jenže otevřenými okny do naší ložnice pronikal smích trhovců a drnčení tramvaje. Náš byt byl kousek od hlavního nádraží, což znamenalo především to, že v naší čtvrti jsou celé části ulic, kterým se člověk radši vyhne, plné levných obchodů a obrovských pornokin. Tady, mezi čínskou prádelnou a alternativním centrem mládeže, jehož návštěvníci pravidelně močí ve vchodu do našeho domu, jsme žili. Náš byt byl sešlý a zchátralý, ale levný. Každé ráno kolem páté vykládali všichni ti otcové, synové a bratřenci pod našimi okny svoje do-dávky, bouchali dveřmi od auta, stavěli stánky, popíjeli čaj, vařili kukuřici a čekali, až se zaplní ulice a oni budou moct začít svým zautomatizovaným vyzpěvováním vychvalovat svoje zboží. Snažila jsem se poslouchat jejich rozhovory, ale většinou jsem zachytila jen útržky nebo jsem znovu usnula.

Elias ležel vedle mě: neklidně, lehce otevřené rty, rychlé pohyby víček, nepravidelné zvedání a klesání břicha. „Ty pojebaná policajtská buzno, zabiju tě!“ ječel pod

naším balkonem nějaký opilec. Trhovci se mu vysmívali a plivali na ulici slunečnicová semínka.

Elias se vzbudil, otočil se ke mně, a aniž by otevřel oči, dal hlavu na moje břicho. Jeho ruce našly moje. Leželi jsme do sebe zaklesnutí, až mně pod jeho vahou začala dřevěnět ruka a za zdí se rozdrnčel někdo budík. Když už jsem ji vůbec necítila, vstala jsem a šla do sprchy.

V kuchyni byl od včerejška nepořádek, na sporáku stály hrnce a pánve se zaschlými okraji, na lince talíře a nedopité skleničky s vínem. Vzduch byl prosycený výpary z aut a lepil se na kůži jako sirup. Měl to být nejteplejší den roku.

Elias seděl u kuchyňského stolu, v pravé ruce držel lžici müsli, na talíři před ním byly drobký a polovina housky namazaná tmavě červenou marmeládou. Posadila jsem se naproti němu, sáhla po novinách a místo čtení pozorovala jeho tvář. Měl výrazné lícni kosti, modrošedé oči a tmavé řasy, které byly příliš krátké. Elias byl hezký jako obrázek. Rozčilovalo ho, že je tak hezký, že si ho lidé nepamatovali jako člověka, ale jako někoho, kdo se podobá nějakému herci, jehož jméno si ale zrovna nemůžou vybavit. Nebylo to ale jen tou krásou, nýbrž i tou intuitivní zdvořilostí, která byla tak působivá: odzbrojovala netrpělivé prodavačky, které na jednu neřešily čas, chichotající se školačky, sestřičky v ordinacích, knihovnice a mě. Hlavně mě. Hochštaplůvské manýry, říká moje matka. Milovala ale Eliase

právě kvůli nim a protože z nějakého důvodu věděl, co se v orientální rodině sluší a patří.

Nalil si kávu do müsli. Bílá se smísila s hnědou, na hladině plavaly rozinky. Na kuchyňském stole pod novinami ležela rozevřená kuchařka, ze které na mě tázavě zírala rybí hlava. Zaklapla jsem tu knihu.

„Seš vegetarián! Zapomněls?“ vtipkovala jsem.

„Když něco dávám do trouby, tak se každopádně nejdrív podívám, co to je,“ odpověděl podrážděně.

Narážel tím na včerejší večer: snažila jsem se udělat quiche, protože jsem si chtěla slovo *quiche* osvojit pro svoji slovní zásobu. Jako bych byla francouzská herečka, která hraje francouzskou hospodyňku, která čeká na svého francouzského milence, který se z války vrátí jako invalida. Peče mu quiche a neví, o jakou končetinu přišel. Slovo *quiche* se mi dobře vyslovovalo a líbilo se mi, že je v němčině i francouzštině rodu ženského. Koupila jsem hluboce zmrazené křehké těsto, ale později se ukázalo, že je sladké a quiche byl nepoživatelný. Ve Francii se tohle těsto neprodává sladké ani slané. Elias si stejně kousek dal, přestože jsem na této zdvořilosti netrvala, jenže on ještě pořád trpěl svojí výchovou. Každé sousto okamžitě spláchl vodou.

„Nevidělas moje chrániče?“ zeptal se Elias, zatímco jsem prohledávala ledničku a pátrala po quichi.

„Neviděls večeri?“ zeptala jsem se.

„Dal jsem to do mrazáku.“

„Co?“

„Myslel jsem, že už to nebudeš jíst.“

„Proč vždycky musíš být tím soucitným Němcem,“ řekla jsem, načež Elias se usmál, podal mi mlíko a müsli a podal mi z poličky misku. Posadila jsem se a rovnala si učení — poznámkové bloky, seznamy slovíček, kartičky a slovníky, které jsem se učila nazpaměť od A do Z — na jednu hromadu. Když stál Elias zase u stolu, políbil mě na čelo a zopakoval: „Nevidělas moje chrániče?“

„Už jsem ti to přece říkala.“

„Jenže ty pořád všechno přemísťuješ.“

„Nemám tušení, kde se válí,“ říkám.

Opatrně uklidil nádobí do myčky a dával pozor, aby se talíře nedotýkaly.

„Odkdy vlastně hraješ fotbal? A s kým?“ zeptala jsem se.

„Hrál jsem už dřív.“

„Určitě si něco zlomíš.“

„To člověk musí mít migrantský pozadí, aby mohl hrát fotbal?“ zeptal se a podíval se mi zpříma do očí.

„Už zase tohle slovo?“ Snažila jsem se o co nejironičtější podtón, ale nepovedlo se mi to. Pokaždé když jsem tohle slovo četla nebo slyšela, cítila jsem, že se ve mně všechno vaří. Horší už to bylo jen s přídavným jménem *postmigrantský*. Nesnášela jsem především diskuse s tím související, nejen veřejné, ale i mezi mnou a Eliase. V takových debatách se nikdy nic nového neřeklo, ale bývaly didaktické a vehementní. Jeden z nás vyprovokoval nějaký rozpor, potom jsme se oba zapletli do tvrzení

a připomínek. Elias mi vyčítal uzavřenost a já mu zase naléhavost, potom většinou přecházel z obecných tvrzení na konkrétní situace.

Elias vypadal uraženě, takže jsem šla k němu a objala ho kolem boků. Z brady mu visel tmavě blond vlas. Sundala jsem mu ho. Položil mi hlavu na rameno, políbila jsem ho na krk, vklouzla pravým kolenem mezi jeho nohy a rozepnula si pár knoflíků letních šatů, ale Elias zavrtěl hlavou a zašeptal mi: „Už mám zpoždění.“

Praštila jsem dlaní do linky. Elias se na mě vyčítavě podíval a řekl: „Nemyslel jsem to tak.“

„Moje babička říkávala, že člověk s sebou vždycky má nosit jedny čisté kalhotky.“

„Proč?“

„Kdyby se něco stalo.“

„Seš na hlavu. Musím letět.“

Když Elias odcházel, doprovodila jsem ho až na schodiště a pozorovala, jak běží po schodech dolů. Často bral schody po dvou, někdy i po třech. Nikdy nechodil, on běžel a skákal. Postavila jsem na kafe a začala se učit.

II.

Na informacích seděla zdravotní sestra, která přestože bylo vedro, na sobě měla dlouhý svetr. Bledost v její tváři ještě zdůrazňovala rudá barva jejích vlasů, které měla na šíji přísně sepnuté do drdolu. Sladkokysele se usmála a řekla, ať si nedělám starosti, otázky mi nemůže zodpovědět. Celou cestu k nemocnici jsem běžela, takže jsem teď před ní stála zbrocená potem, úplně rudá a nemohla jsem popadnout dech. Eliase zrovna operovali.

Posadila jsem se do čekárny. V pozadí hrálo rádio. Simultánně jsem překládala zprávy do angličtiny, reklamy do francouzštiny. V Kábulu došlo k explozi, v Gaze se střílelo a v Portugalsku hořely lesy. Kancelářka absolvovala státní návštěvu. Listovala jsem starým číslem časopisu *Vogue* a prohlížela si módu. Kabelky. Šperky. Stíny. Co já vím, co všechno. Četla jsem o trendech minulého listopadu, kožíších a květinových vzorech. Pak jsem vytrhla první stranu, složila ji a strčila si ji do kabelky. Vytrhla jsem třetí stranu, složila ji a strčila si ji do kabelky. Vytrhla jsem taky pátou stranu, složila ji a strčila do kabelky. Na stranu sto sedm už v kabelce ale nebylo místo.

Přišel ke mně doktor s úsměvem na tváři. Byl vysoký a měl široká ramena a vlasy pečlivě sčesané dozadu. Pozdravil mě podáním ruky, ale nechal mou ve své příliš dlouho. Měl hnědé čilé oči. Praštil mě do nosu pach dezinfekce, hniloby a starých lidí. Zalapala jsem po vzduchu. Lékař mě zlehka chytl za paži, udivila mě naléhavost toho gesta. Něco jsem řekla, ale nerozuměla jsem mu a musela se zeptat, co tím myslel.

„Mluvíte německy?“ zeptal se pomalou němčinou a přehnaně artikuloval.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem.

„Jmenuju se Weiß. Lékař asistent Weiß. Jste příbuzná Eliase Angermanna?“

„Jsem jeho přítelkyně.“

„Pak vám vlastně nesmím nic sdělit.“

„To nebude zase takový problém.“

Chvilí přemýšlel, zdálo se, že je pro něj těžké se rozhodnout. Nakonec kývl a řekl: „Tak dobře. Jak se jmenujete?“

„Maria Kogan.“

Prohlédl si mě od hlavy k patě. „Máte trochu složitě příjmení, můžu vás oslovovat Mario?“

„Ne.“

Pokrčil rameny a crescendem mi vysvětlil, že Eliasovi museli do stehenní kosti vsadit nitrodřeňový hřeb a že ztratil spoustu krve. Plášť měl pocákaný od krve a já si říkala, jestli je to krev Eliasova nebo nějakého pacienta předtím. Kývla jsem a vzala za dveře pooperačního

pokoje. Rekonvalescence bude dlouhodobá, dunělo mi hlavou.

Pokoj byl prázdný až na postel, kterou obklopovaly monitory, trubice a jedna jediná židle. Závěsy byly zatažené, trochu jsem je odhrnula a na zem dopadl dlouhý pás světla. Položila jsem ruku na zábranu postele. V obličejí byl bledý, jako by už v těle neměl ani kapku krve. Na rtech se mu udělal tenký bílý škraloup. Zamumlal moje jméno a podíval se na mě. Ze stehna mu trčel drén.

Sklonila jsem se k němu, do nosu mi stoupal zápach studeného potu. Políbila jsem ho na čelo, pohladila po vlasech. Zasténal. Natáhla jsem k němu ruku, ale pak jsem uviděla kapačku na hřbetu ruky, zaváhala jsem a ruku zase odtáhla.

„Není mi dobře,“ řekl Elias tak tiše, že to nemohlo být ke mně, a mě najednou napadlo, jak nedávno zjistil, že existují jen dvě školy, Stará a Frankfurtská.

Zůstala jsem u něj až dlouho do večera. Elias horečnatě obracel hlavou ze strany na stranu. Jen někdy přes jeho neklidný spánek proniklo: „Seš ještě tady?“

Večer jsem si uvařila instantní polévku a zavolala jeho rodičům. Nikdo to nebral. Přemýšlela jsem, jestli mám Elke zavolat na mobil, ale to už jsem se slyšela, jak mluvím na záznamník. „Tady je Máša. Ahoj.“ Odmlčela jsem se, kousla se do rtu. „Elias upadl na fotbale. Má zlomenou stehenní kost. Leží v nemocnici.“ Ty věty jsem ze sebe dostávala jen ztěžka, celé desetiletí se mi nestalo, že by pro

mě bylo tak těžké mluvit německy, až tenhle večer. Elke mi zavolala zpátky až uprostřed noci. Jestli je to vážné. Ne, ujistila jsem ji. Musí být v hospodě. Každý den mají plno. Jsem tu, řekla jsem jí. Budu se snažit přijet co nejdříve, řekla mi Elke. Já jsem každopádně tady, řekla jsem.

Sbalila jsem Eliasovi tašku, poskládala spodní prádlo, trička a jediné pyžamo, které měl, dala do ní taky jeho toaletní tašku, foťák, skicář a uhel na kreslení.

Jeho sousedé na pokoji sledovali odpolední talk-show. Zvuky televize se mísily s útržky hovoru a smíchem, s šustěním obalů od bonbonů a časopisů, kvičením bot a tlačení vozíku na chodbě.

Elias ležel uprostřed, jeho nemocniční lůžko bylo vklíněné mezi dvě jiná. Vedle každé postele stál stolek. Na stolicích jeho sousedů byly navršené čokoládové tyčinky, načatá balení sušenek, pytlíky gumových medvídků, sešity se sudoku, cigarety a časopisy. Popřála jsem všem dobrý den, ale nikdo si toho nepovšiml.

Elias ležel na lůžku, byl bledý a jeho oči byly matné. Nasadila jsem úsměv a šla k němu. Položila jsem cestovní tašku vedle jeho stolku a vypočítávala mu, co všechno jsem přinesla. Jako o Vánocích, vtipkoval vyčerpaně Elias.

Elias omámený léky většinu dne spal a skoro se nehýbal. Jen se nadechoval a vydechoval. Seděla jsem vedle jeho postele, loupala kyselá jablka, hrušky a mango, šťáva z něj mi stékala po prstech. Pila jsem kávu a zmizela

v koupelně, kde jsem si do tváře cákala studenou vodu, abych se ubránila slzám a bolení hlavy. Dopoledne a odpoledne uplynulo. Slunce mučivě pomalu zapadalo, venku se protahovaly stíny a Eliasova ruka byla v mé.

Další ráno už fotil nemocniční pokoj, svoji ránu a mě, která jsem se na ránu nechtěla podívat. Jeho sousedé chtěli být na fotkách taky. Hráli spolu karty a vetřeli se do našeho rozhovoru. Profík, to si přece člověk nesmí nechat ujít, řekl Heinz, když se dozvěděl, že Elias studoval fotografii.

Heinz byl voják a Rainer zámečnick. Dnes by leccos udělali jinak. Ne moc, samozřejmě ne zas tak moc. Levý soused si odkašlal a řekl, že mě musí učinit kompliment, prý umím líp německy než všichni ti ruští Němci, které dosud potkal na úřadě, přitom jsem zatím skoro nic neřekla. Heinz začal vyprávět o svém válečném zajetí — až ho Elias poprosil, ať je zticha. Potom Elias poprosil i mě, ať jsem zticha.

Bylo horko a dusno, asfalt odrážel vedro, ulice nevychládaly ani přes noc. U nemocniční brány jsem sesedla z kola a utřela si pot z čela. Chvilí jsem kolo vedla vedle sebe, stojany na kola byly plné. Potom jsem přece jen uviděla volné místo, vmáčkla tam kolo, zelené kolo nalevo spadlo, zvolna jsem je zase postavila.

Nemocnice byla dlouhá, nízká budova s kamennou fasádou uprostřed klidné obytné čtvrti, kde je omezená rychlost — naprosto neambiciózní stavba, navržená

s ohledem na maximální lékařskou funkčnost. Lékař asistent, který den předtím Eliasovi vyndal drény, dřepěl před vchodem na ortopedickém oddělení a kouřil. Měl tmavé kruhy pod očima a rozčuchané vlasy. Pozorovala jsem ho už včera odpoledne, vypadal, že má za sebou noční službu. Kývl na mě a já zpomalila, až jsem se před ním váhavě zastavila. Natáhl ke mně ruku s krabičkou cigaret, byla bledě modrá a popsaná arabským písmem. Nabídla jsem mu croissant. Vyfoukl kouř a sáhl po sáčku s croissantem. Kůže na jeho ruce byla hrubá, nehty měl žluté od tabáku.

„Kouříte teď cigarety s filtrem?“

„Vlastně ne. Mám je od jednoho pacienta.“ Podíval se zase na krabičku, několikrát ji otočil a palcem přejel po arabských písmenech, jako by si jich teprve teď všiml.

„Neumím to přečíst,“ řekl.

Přeložila jsem mu, co tam stojí.

Povzdychl si a nespouštěl tu krabičku z očí.

„Ten pacient, včera odpoledne, zemřel. Právě kouříme jeho poslední cigarety.“

Zaskočil mi kouř z cigarety a rozkašlala jsem se.

Ještě párkrát krabičku otočil sem a tam, až ji konečně dal zpátky do kapsy kalhot. Potom ukousl špičku croissantu, drobký z něj mu padaly na lékařský plášť, díval se střídavě na mě a na croissant. „Vy patříte k panu Angermannovi?“

Kývla jsem.

„Měl dnes ráno otok.“

„Co prosím?“

„Otok.“

„Na plicích?“

„A na to jste přišla jak?“ smál se doktor nahlas: „Ale ne, kolem jizvy po operaci, je to jen malý otok, to se stává, nedělejte si starosti.“

Poplácal mě kamarádsky po zádech a zmizel v budově.

Večer Eliasova rána mokvala, výměšek nasládle štiplavě páchl, což mi připomínalo sovětský parfém *Warszawianka* a bylo mi z toho na zvracení. Eliasův foťák ležel na nočním stolku, on sám ležel tváří otočený ke zdi a celý hořel. Zvonili jsme na sestru, ale ta si dávala na čas a pak najednou stála v místnosti, takže jsem si nejdříve myslela, že je to strašidlo. Sestra měla na sobě krátký stejnokroj a ukázala zářivý chrup. Na jednom nažloutlém řezáku jí blýskl modrý štrasový kamínek. Neseriózní. Dala si ruce v bok a hlavou hodila dozadu. Oči jí fundamentalisticky hořely. Mluvila rychle a hlubokým hlasem, řekla, že Elias má okamžitě vstát. Mně se ten nápad vstát vůbec nelíbil, v duchu jsem ale sestře musela dát za pravdu, když hlasitě a divoce gestikulujíc vysvětlila, že já tomu nerozumím.

Sestra Eliase tahala z postele: „Pohyb, mladý muži, vstáváme!“

Elias se kousl do rtu a zůstal stát. Ve tváři se mu zračila bolest a já křičela na sestru. Moje slova zněla ostře.

„Je to pro jeho dobro,“ reagovala.

Když Elias udělal krok, zasténal bolestí, ale prozatím se neposadil. Stál a trpěl a sestra na něj povzbudivě kývala. „Ještě kousek, ještě kousek.“

Znovu našlápl, tentokrát tiše jako myška. V tváři byl bledý jako stěna.

„Nevidíte, že ho to bolí?“

„Bolesti patří k životu. Věřte mi, pracuju tady už dvacet let!“

„Dvacet let úplně zbytečně!“

„Mášo, to je dobrý!“ Elias měl čelo orosené potem, dýchal rychle a nepravidelně. Vrávoravě udělal krok k posteli, snažil se udržet rovnováhu, hlasitě se nadechoval a oběma rukama se přidržoval rámu postele. Dotlačila jsem ho do postele. Poddal se mým pohybům, nechal se ode mě zase posadit. Položila jsem dlaň na jeho tvář, která byla hrubá a celá žhnula. V očích měl slzy a já taky.

Stála jsem u Eliase a dostávala se do ráže. Ale Elias mě stáhl k sobě na postel a vyčerpaně řekl sestře: „Běžte už prosím.“

„Něco takovýho jsem teda ještě nezažila.“ Sestra vyběhla z pokoje a práskla za sebou dveřmi.

Elias mi dal hlavu na rameno, pomohla jsem mu lehnout si. Stočil se do klubíčka a otočil se ke zdi. Krátce na to se roztřásl po celém těle. Pohladila jsem ho po vlasech, nereagoval. Vyběhla jsem na chodbu a první sestru, na kterou jsem narazila, jsem rychle vedla do pokoje. Sundala Eliasovi obvaz z rány a v rychlosti zatáhla závěs mezi postelemi, přestože obě byly prázdné. Rána vypadala zle.

Eliase poslali na radiologii, a když se vrátil, svíjel se celý v bolestech. Lékaři čekali na výsledky z laboratoře. Nakonec vešel zástupce primáře, holohlavý muž s vypouklým bříškem, následován asi deseti kývajícími studenty medicíny, neboť jak se ukázalo, šlo o fakultní nemocnici. Zástupce primáře vyšetřil ránu, sraštil čelo. Po něm se nad Eliasem skláněli studenti medicíny, mnozí z nich zkřivili tvář odporem, jiní své kolegy odstrčili na stranu, aby na ránu lépe viděli. Já jsem stála v rohu a nedívala se ani na Eliase, ani na jeho ránu. Byla cítit.

Eliase, celého bledého — už vůbec nevnímal — brzy ráno odvezli na operační sál. Jeho rodiče vyjeli z domova za svítání, čekali jsme společně dole v kavárně: otec s pórovitým nosem, úplně zvířecí tvář. Matka měla buclaté tváře a silné paže; oba mlčky seděli u stolu, na kterém stály plné hrnky a krajíce chleba ještě z domova.

Horst četl *Spiegel*, Elke a já jsme se dívaly z okna. Obloha byla zatažená, přes noc začalo mžít a foukal vítr. Tu a tam jsem kradmo pozorovala otce, jindy zase matku. Sledovala jsem jejich tváře a myslela na Eliasovy fotky z dětství, Elias při zápisu do školy, Elias u vánočního stromku a Elias při východoněmeckém aktu přijetí mezi dospělé — bledé a vyplašené dítě.

Když se na mě oba zároveň podívali, začala jsem se stydět za to, co mám na sobě, za to, že jsem namalovaná a mám boty na podpatku, přestože jsem tuhle noc strávila v nemocnici a namalovaná jsem byla ne z dnešního

rána, ale od včerejška. Elke si odkašlala a podívala se na hodinky, Horst nervózně šustil časopisem.

Z okna, u kterého jsme seděli, byl výhled na ulici, která byla úzká a prázdná. Zastavila jsem se pohledem u něčeho šedého uprostřed vozovky. Nejdříve jsem si myslela, že je to jen igelitový sáček, ale igelitové sáčky bývají jen zřídka šedé. Potom jsem myslela, že je to plyšák. Omluvila jsem se, ale položila jsem u toho hrnek příliš hlasitě na stůl, a řekla, že musím jít na záchod. Na záchodě jsem v zrcadle viděla nehezky obraz sama sebe: leskl se mi nos, což se nevhodně odráželo na jeho velikosti a hrbolu, měla jsem rozmazanou řasenku. Doktor nedokázal odhadnout, jak dlouho budou operovat.

Stála jsem na silnici a mělce dýchala, abych se uklidnila. Foukal studený vítr a třásly se mi ruce. Chvilí jsem vnímala svůj dech, potom jsem pozorovala zvíře. Byl to zajíc a žil, tedy přinejmenším jeho hrud' se v nepravidelných intervalech zvedala a zase klesala. Umím jen dvě modlitby: *Otče náš* a *Slyš, Izraeli*. *Otče náš* byl k ničemu a *Šema Jisra'el* by sám o sobě nestačil. Vyjednávala bych s Bohem. Elias za toho zajíce, ON měl nechat zemřít zvíře, a ne Eliase. Nesmírně jsem litovala, že nejsem věřící a nemůžu přednést nic působivějšího než: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci.“ Houkala jsem se v modlitbě, jak jsem to viděla

u ortodoxních Židů na Arte. Ne Elias. Prosím ne. Ne. Ne. Zajíce bych pohřbila a z paměti bych odříkala zaječí kadiš.

Prosila jsem Boha, ať zajíce okamžitě nechá zemřít. Zajíc dýchal dál, široko daleko nejelo žádné auto. Opatrně jsem zajíce zvedla, neměl žádné viditelné rány. Ale uši měl povadlé, srst od prachu ze silnice a jeho rudé oči působily mrtvě. Pokud tedy lze smrt konstatovat na základě červené barvy očí. A co když se vůbec nezranil, co když si jen tak na chvíli lehl?

Položila jsem zajíce zpátky na zem a ještě jednou odříkala *Šema Jisra'el*. Napravo ode mě projel malý opel. Eliasovi rodiče mě pozorovali, viděla jsem, jak se na mě dívali z okna kafeterie. Panika ve mně stoupala, hledala jsem kámen. Nejsou tu vůbec žádný kameny, proletělo mi hlavou. Ale šlo o Eliase. Rozběhla jsem se na ulici, vedle autobusové zastávky byl vytržený kámen. Dobré znamení. Vlezla jsem za zátarasu a chytila první kámen, který jsem viděla.

Když jsem se vrátila, zvíře houževnatě žilo dál. Jak taky zajícovi vysvětlit víru? Sklonila jsem se k němu, pohladila ho po hlavě, byl měkký a mokrý a na dotek nereagoval. Trásla se mi ruka. Vstala jsem, rozpráhla se, kámen dopadl vedle zajícovy hlavy. Pak jsem ho zase zvedla a měla pocit, že mě zajíc pozoruje.

Poprosila jsem jej o odpuštění a znovu hodila kamenem, tentokrát jsem ho trefila, praskla mu lebka, vytekl z ní mozek, smíchal se s krví a úlomky kostí. Odvrátila jsem se a potlačila přicházející nevolnost.

Když jsem šla zpátky za Eliasovými rodiči do kafetérie, snažila jsem se jít tiše a dbát na to, aby moje podpatky neklapaly o mramorové schody. Ruce jsem měla zarudlé chladem.

Operace proběhla úspěšně, oznámil lékař asistent Weiß. Stál tu rozkročený a s úsměvem podal ruku Horstovi a Elke. Ve stehně teď má ještě delší kus kovu. Za tři týdny, pravděpodobně, by mohl být propuštěn. Léčba by prý pokračovala ambulantně. Déšť dopadal na okenní tabuli, chodci pod roztaženými deštníky venku na ulici utíkali před tímhle počasím.

III.

Máma mi pořád dokola volala a ptala se, jestli má přijít, na což jsem pořád dokola říkala, že ne. Přišla v neděli a přinesla zbytky z tátovy narozeninové oslavy. Položila jsem na stůl dva talíře, k tomu nůž a vidličku, jídlo samotné jsem nechala v miskách a nic neohřála. Matka se na mě ustaraně dívala, já její pohled unaveně opětovala. Chtěla vědět všechno o Elišově diagnóze. Mí rodiče si dlouho lámali hlavu nad tím, jak Eliasovo jméno porušit, aby mu dokázali svoji lásku, a měli k tomu něžnou zdrobnělinu jeho jména. Když můj otec konečně zvolal Eliša, moje matka samou radostí zatleskala — Eliša byl přijat.

Jedly jsme mlčky. Nebylo mi to nepříjemné, ale máma to ticho nevydržela a vyprávěla o své práci. Vyučovala hru na klavír — nejdříve na hudební škole, později na vysoké. I ona měla na začátku potíže s novým systémem: vystudovala sovětskou konzervatoř, měla profesionální standardy, za něž nemohla jít. Když si otec jedné z jejích žaček, kněz, stěžoval, že dceru hodiny nebaví, začalo mámě bušit srdce a zpotily se jí ruce. Do té doby netušila, že účelem umění má být zábava. Především by něco ta-

kového nečekala od kněze. V Sovětském svazu se hudba bere velmi vážně, stejně jako balet a výtvarné umění. Na rozdíl od Německa tam děti chodily nejen do školy, ale absolvovaly i profesionální a především bezplatné umělecké vzdělání, ovšem pouze pokud dítě mělo vůli tvrdě pracovat, a moje matka nechápala, jak to že někdo nechce.

Dříve když byla ještě mladá, hezká a úspěšná a než se v rámci lehkomyšlné nálady vdala za mého otce, stálo v našem obývacím pokoji koncertní křídlo. Před svými výstupy matka celé dny cvičila. Kvůli pochybnostem ohledně hygieny a všeobecné situaci jsem do školky chodila jen pár týdnů. A tak jsem byla doma v obýváku, seděla pod křídlem a poslouchala, jak máma hraje.

Když jsem se v té době vídala s rodiči, vždycky jsem je ujišťovala, že se mám dobře. Vyprávěla jsem o stipendiích, letních kurzech, pracovních stážích a pobytech v cizině, vyprávěla jsem o svých plánech ohledně toho, kde budu pracovat a kolik bych tam vydělávala. Vyprávěla jsem o Samim a později o Eliasovi a rodiče mi všechno věřili, neboť jsem svoji roli hrála dobře. U chodu s masem, jehněčím s dušenými jedlými kaštany a sušenými plody a dolmou, vinnými listy plněnými rýží, mletým jehněčím, na jemno nasekanou cibulí a ořechy, se máma smála. Vyprávěla jsem jí anekdoty z nemocnice, které jsem si během mluvení vymýšlela.

Když konečně odešla, ležela na stole granátová jablka, jablka, hruška, banány, taštičky z listového těsta a poslední kousek čokoládového dortu. Zapnula jsem televizi,

kde opakovali *Místo činu*. V Hannoveru všechno nasvědčovalo tomu, že komisařka brzy prožije vášnivou noc s nějakým mužem jižanského typu. Dala jsem hlasitost na maximum a šla do sprchy. Společně s odumřelými buňkami jsem ze sebe co nejdůkladněji drhla pach nemocnice. Snažila jsem se vybavit si Eliasovo tělo bez šroubů a té dlouhé jizvy na stehně. Poté jsem si představovala, jak líbám nějakou ženskou na schodišti ve změti mlácení dveřmi, pachů linoucích se z kuchyní a dětského křiku a jak jí rukou zajíždím mezi stehna. Ještě než našli vraha, seděla jsem na pohovce a natírala si nohy krémem. Měla jsem podezření a čekala na rozuzlení.

Radiobudík ukazoval čtyři ráno. Měla jsme stažené břicho, divnou pachut' v ústech a taky mě bolela šíje. S nechutí jsem se dovlekla do koupelny a hledala krabičku s tampony. Pod proudem horké vody jsem ze sebe smyla krev, zavinula se do mátově zeleného froté ručníku a lehla si zpátky do postele.

Byt byl tichý. Přemýšlela jsem, jestli jsem zamkla dveře od bytu, jestli je normální, že lednice dělá tak podivné zvuky a proč sousedi už tak brzo hlasitě dupou na schodišti. V pět ráno jsem se rozhodla, že takhle ležet už nemá smysl. Chytila jsem první kus oblečení, co ležel na zemi, červenobíle kostkované letní šaty, které sahaly jen sotva přes boky, takže jsem najednou vypadala jako příliš rychle dospělé dítě. Svázala jsem si vlasy

a šla do kuchyně. Snažila jsem si představit všechny ty věci, které bych mohla dělat, když tu Elias není, ale nic mě nenapadalo, a proto jsem přestala dělat i věci, které bych musela dělat v jeho přítomnosti: všude se válely odpadky, noviny, použité hrnky a misky, odpadkový koš byl přeplněný a samozřejmě jsem netřídila papír, sklo, plast, organický odpad, kov, elektro a jiný odpad. Zapnula jsem rádio a překládala ranní zprávy do francouzštiny, u toho jsem vymyla konvičku na espresso a namáčela si rozpékací bagetu do misky s trvanlivým mlíkem. Vy-děsilo mě zvonění telefonu, zaskočila mi bageta, kterou jsem nerozpekla. Na displeji svítilo Elišovo číslo.

„Už seš vzhůru?“ zeptala jsem překvapeně.

„Co myslíš? Budí nás v šest, kvůli vizitě. Cíví na nás, jako bychom byli králíci, které zrovna někdo vykouzlil z klobouku. A když někdo to kouzlo zaspal, tak se zase vrátí.“

„Jak ti je?“

V telefonu hučelo.

„Máš bolesti?“ zeptala jsem se znovu.

„Ne,“ odpověděl.

Oba jsme věděli, že je to lež.

„Mohla bys dnes přijít dřív?“ zeptal se váhavě.

„Ano,“ snažila jsem se znít něžně, ale zároveň jsem si uvědomila, že dnes ještě mám seminář. Ale už bylo pozdě. Už to bylo slíbené.

„Děkuju.“

„To je dobrý. Mám ti něco přinést?“

„Nějaký teplý oblečení, musí se tady hodně větrat.“ Mumlal něco do sluchátka, čemu jsem nerozuměla, a pak pokračoval normální hlasitostí: „Nejlíp šálu a svetr, ten černej a ten světle šedej z kašmíru.“

„Chceš něco k jídlu?“

„Jen to ne, furt mě tu vykrmujou. Už to na sobě cítím. Ale můžeš mi donést ty knížky a objektiv, mám je ve skříňce, první zásuvka vlevo, jenom prosím tě tentokrát už vem ten správnej.“

„Nepotřebuješ tam přece všechno to svoje podělaný nádobíčko, ne?“

Položila jsem telefon a snažila se z misky vylovit kousky bagety, která tam mezitím celá nabobtnala, ale bylo jednodušší obsah misky prostě vypít. Byla jsem rozčilená, na Eliase, na sebe a na celý svět.

Pomalu jsem procházela chodbami knihovny vysoké umělecké školy, která byla úplně jiná než knihovna mé fakulty. Znovu a znovu jsem z regálu vyndávala knihy a listovala reprodukcemi vlámských mistrů a dokumentacemi happeningů. Když jsem v ruce držela katalog k výstavě *Sonic Youth*, říkala jsem si, jestli můj život probíhal správně. Jazyky mi vždycky celkem šly, rychle rozumím strukturám a mám dobrou paměť, ale v posledních letech jsem nedělala skoro nic jiného, než se učila odborná slovíčka a gramatické konstrukce. Měla jsem disciplínu a prahla po úspěchu. Ve škole jsem se učila anglicky, francouzsky a trochu italsky, poté jsem strávila rok jako

au pair ve Francii, abych si zdokonalila francouzštinu. Potom jsem začala studovat tlumočnictví a ve volném čase se učila italsky, španělsky a trochu polsky, ale pro slovanské jazyky jsem se nikdy nedokázala úplně nadchnout. Přesto jsem absolvovala jeden semestr na Lomonosovově univerzitě v Moskvě a stáže v mezinárodních organizacích v Bruselu, Vídni a Varšavě. Díky studentskému stipendiu jsem skoro nemusela chodit na brigády. Takže už jsem mohla předložit celkem dlouhý životopis a byla zvyklá polykat ritalin a jiné látky, které ulehčují učení. První školu jsem ukončila rychleji, než je běžná doba studia, a začala jsem chodit na kurzy arabštiny. Sami byl dobrý učitel, ale vrátil se do USA. Rok nato jsem potkala Eliase.

Chodili jsme spolu zrovna dva měsíce, když jsme se rozhodli, že budeme cestovat. Byli jsme skoro čtyři měsíce na cestách, ve Francii, Itálii, odtamtud se vydali na Baleáry a do Španělska, potom do Maroka, Egypta a Turecka. Během cestování Elias fotil pro svoji diplomovou výstavu. Když jsme se vrátili, zmizel v temné komoře a já jsem si podala přihlášku na dva magisterské programy, translatologii a arabistiku.

Knihovník měl na očích velké kostěné brýle a zíral na moje tričko. „Je mi líto, jinak to prostě nejde. Jsou moc pěkný, teda jako myslím tvoje prsa.“

Podívala jsem se mu do očí, byly studené a šedé. Cítil se evidentně ve své kůži, nepůsobil rozpačitě ani přistiženě, a s úsměvem na rtech mi podal knihy. Pravděpodobně

vlastní sexismus už dekonstruoval a myslel si, že nyní si může dovolit cokoli. Chtěla jsem tu hromadu knih o umění nechat dopadnout na jeho prsty, ale on ruce včas stáhnul. Potom jsem zvažovala, že bych na něj plivla, ale to mi připadalo příliš teatrální.

Byla jsem tak rozzuřená, že jsem spěchala na univerzitu. Doufala jsem, že se tím zklidním. Pěšky cesta tam trvala hodinu, musela jsem projít přeplněným středem města a bankovní čtvrtí. Cestou mě oslovili tři žebráci, šestkrát se na mě někdo usmál, dvakrát někdo žebral o cigaretu, třikrát o euro a nějaký zestárlý hipík mě požádal o tantra masáž. Na seminář jsem přišla pozdě a můj překlad do francouzštiny se ukázal jako nedostatečný. Na *Simultánní tlumočení němčina-francouzština III a Introduction à la problématique des techniques industrielles* a překládání vůbec jsem vlastně dnes neměla náladu.

Můj profesor mě vyzval, ať za ním přijdu v jeho konzultačních hodinách. Během celého studia jsem nedostala horší známku než 1,5, a to byl omyl z prvního semestru. Dnes odpoledne bude sedět naproti mně, míchat lžičkou ve svém modrém hrnku a napomínat mě za moji práci. Potom se bude zajímat o oblasti, kde se v Ázerbájdžánu pěstuje víno, a litovat mě kvůli mému pozdě získanému bilingvistu, řekne mi, že nejsem rodilá mluvčí, že s tím už se nedá nic dělat. A já zase budu mlčky míchat neslazený čaj a nebudu mu vyprávět o výborném koňaku z regionu kolem města Gandža, neboť tenhle koňak nebývá

v elegantní láhvi ani ho nejde koupit ve frankfurtských lahůdkářstvích, mají ho jen v Gandže a jen v malých kantýnách, které se posílají výhradně znalcům a blízkým příbuzným. A nepovím mu ani to, že jsem se ázerbájdžánsky nenaučila od svých rodičů, ale od sousedů a že jsem jí hovořila plynně a bez akcentu, dokud jsme neemigrovali do Německa a já neměla s kým hovořit. Nedozeví se ani to, že jsem od pěti let v Ázerbájdžánu měla soukromého učitele angličtiny a francouzštiny a že moje matka kvůli těm hodinám musela prodat svůj diamantový prsten. Neřeknu mu ani to, že lidé, kteří žijí bez vodovodu, nemusí být nutně nevzdělaní, ale můj profesor je můj profesor a v Africe a Indii adoptoval dítě. Jeho multikulturalismus se odehrával v kongresových sálech, na konferencích a v drahých hotelech. Integrace pro něj představovala chtít míň burek a víc kůže, hledat exkluzivní vína nebo neobyčejná místa kam cestovat.

Když jsem dorazila do nemocnice, byla jsem ještě zuřivější. Rainer mi řekl, že Elias je někde na vyšetření a Heinz dodal: „Může se to protáhnout. Ale jen klid. My už se o tebe postaráme.“ Oba se zasmáli.

Praštila jsem knihami o stůl a šla zase hned ven. Kolem jednotlivých oddělení byl malý park, ale člověk tam neměl klid, na lavičkách neustále seděli staří lidé a po úzkých pěšinkách jezdili lidé na vozíku. Posadila jsem se na jedinou volnou lavičku a zapálila si cigaretu. Po asi pěti minutách se vedle mě posadila drobná stará žena

s barevným šátkem na hlavě a zlatými předními zuby. Z kapsy nemocničního pyžama vylovila pytlík slunečnicových semínek, louskala je mezi zuby a slupky plivala na zem přímo k mým nohám.

„Vevnitř už nesmím. Sousedí si stěžovali u doktora.“

Odpověděla jsem rusky, načež její tvář se rozjasnila. Zamávala mi pytlíkem před očima. „Máš ženicha?“

„Ne.“

„Přítele?“

Kývla jsem a ona spokojeně vyplivla několik slupek.

„V tvém věku už jsem byla vdaná.“

Pokrčila jsem rameny.

„Jak často?“

„Prosím?“

„Jak často?“ zopakovala.

„Jak často tě mlátí? Mlátí tě pořádně, vší silou?“

„To nedělá.“

„Všichni mlátěj. Můj muž mě bil. I tchyně. Ta nejvíc. Ta dokázala pořádně praštit. Ale snacha, ta byla taky zlá. V nemocnici jsem ležela, dva roky.“

„Dva roky?“

„Jo. Dva roky.“

„Na jakém oddělení?“

„No, v sovětské, jako všichni. Co je to za otázku?“

„Bylo to oddělení uzavřené?“

„Ne, mám to v hlavě v pořádku. Co mi to tu říkáš? Těhotná jsem byla, po sedmé.“

Mlčela jsem.

„Šest přece stačí! Řekla jsem mu, ať už na mě nesahá, ale on to pořád dělal.“

Kývla jsem.

„Už jsem to nechtěla. Vylezla jsem na skříň a skočila dolů. Z břicha mi vyletěly vnitřnosti a už jsem tam byla. A teď jsem tam zase.“

IV.

Toho muže, co se u pokladny skláněl k drobným, jsem znala. Černý kabát a stříbrné vlasy, akurátně naaranžované na hranaté lebce. Neviděla jsem ho hned, až později jsem si všimla jeho lehce houpavé chůze a špiček jeho bot z krokodýlí kůže. Ve škole kolem nás procházel s úsměvem, jako když jdete kolem chumlu lidí, u kterých nemusíte rozlišovat jednotlivé tváře. Windmühle dával konzultace a materializoval aroganci úspěšného tlumočníka, který nosí škrobený límec košile zvednutý, perfektně ovládá několik jazyků a má zakázky od všech velkých institucí. Říkalo se, že jeho hlas je ve sluchátkách tak působivý, že od lichtenštejnské delegátky dostal dvojsmyslnou nabídku. Ve svých přednáškách dosahoval většinou stavu absolutního sebevztahování.

Windmühle stál u kasy a platil obloženou housku. V okolí Severozápadní nemocnice nebylo nic kromě hřbitova, pohřebního institutu a drogerie. Seděla jsem v nemocniční kavárně, před sebou řídkou polívku, nedokázala jsem se přesvědčit ji sníst. Představovala jsem si totiž, co za bacily asi tak plave mezi rozvařenými bram-

borami a mrkvičkami z konzervy. Elias už dva týdny ležel na ortopedickém oddělení a stejně tak dlouho tam ještě měl zůstat. Počítali jsme dny; podle toho, jakou měl náladu, to bylo hodně nebo málo.

Windmühle se na mě usmál. Opatrně jsem jeho úsměv opětovala, šel ke mně a zeptal se, jestli si může přisednout. Několik stolů v kavárně bylo neobsazených. Kývla jsem.

„Víte co? Mám pocit, že vás znám.“

Kývla jsem ještě jednou.

„Byla jste moje studentka, že ano?“

Povzbudivě se usmál.

„Jak to, že jste můj seminář nedokončila?“ Zakousl se do své housky.

Mlčela jsem.

„Ruska?“

„Trochu.“ Chtěla jsem to rozvést, ale Windmühle mávl rukou a řekl: „Radši mi povězte, jaké jsou vaše béčkové jazyky?“

„Ruština, francouzština a angličtina.“

„A ještě něco?“

„Žádné pasivní jazyky.“

„Ale určitě máte nějaké céčkové.“

Kývla jsem a nevěděla co říct. Windmühle na mě upíral pohled, zase jsem kývla a zírala do hrnku.

Třetí den v Německu jsem šla do školy a ihned mě zařadili o dvě třídy zpátky. Místo počítání odmocnin jsem měla voskovkami vybarvovat mandaly.

Doprovázela jsem rodiče na cizineckou policii a naučila se tam, že jazyky znamenají moc. Kdo neumí německy, ten není slyšet, a kdo mluví lámanou němčinou, toho ignorují. Žádosti o pobyt se udělovaly podle stupně akcentu. Čekali jsme, až se nad těžkými železnými dveřmi rozsvítí číslo mých rodičů. Čekalo se dlouho, neboť úředníci zřídka kdy stihli vyřídit více než pět migrantů, museli jsme proto už hodiny před otevřením stát ve frontě, abychom se vůbec dostali na řadu. Během rodičovských sdružení, skrz naskrz šikanistické záležitosti, jsem seděla na chodbě vedle mámy, s vlasy sestříhanými podle hrnce, tlustými skly v brýlích a rovnátky. Zírala jsem na svoje boty a styděla se střídavě za sebe a za svoji matku. Učitelky němčiny, matematiky a zeměpisu jednohlasně vysvětlily, že moje jazykové znalosti jsou nedostatečné a že na gymnáziu nemám co dělat. Netrpělivě jsem matce překládala. Na gymnáziu, na které jsem chodila, migranti znali jen z bulváru a odpoledních pořadů v televizi.

U nás ve třídě sice byla holka, jejíž máma pocházela z Finska, a ve třídě vedle kluk, jehož máma byla z Nizozemí, ale nenosili oblečení ze supermarketu a beztak to byli mormoni. Arabové, černoši a Turci k nám do školy nechodili. Ploužila jsem se za svými spolužáky, snažila se mít stejné oblečení a koníčky, ale ani jedno jsme si nemohli dovolit. Když byl ve třídě randál, mohla jsem za to já, přestože já se styděla otevřít pusu. Tři roky jsem skoro nepromluvila. Vzhlížela jsem k neurčitému „později“. Sprádala jsem sny: studovala mapy, četla cestovní

průvodce a sepisovala seznamy věcí, které na cestách budu potřebovat. Byla jsem si jistá, že všechno se zlepší, až odcestuju a začnu žít jako fotografa, novinářka nebo letuška. Na našem maloměstě byla americká základna a někdy jsem přemýšlela, že bych se vdala za vojáka, ale na to jsem si připadala moc ošklivá a později jsem se dozvěděla, že vojákyně v Německu nejsou. Já ale chtěla pryč.

V jedenácté třídě jsem měla učitelku němčiny, která trpěla padáním vlasů. Nedokázali jí to odpustit ani kolegové z učitelského sboru, ani její nezletilí žáci. Když už ponižování nemohla vydržet, tak je opětovala. Bylo klidné zimní odpoledne, šerilo se a ve třídě bylo nevyvetrané dusno. Učitelka německého jazyka učila i občanskou nauku, probírala se kriminalita cizinců a všichni byli toho názoru, že cizí kriminální živly je třeba okamžitě odsunout. Přesněji řečeno, šlo o případ Mehmet: kriminálník, kterého bych i já nerada znala, ale vlastně jsem nepochopila, čím se lišil od německého kriminálního, nehledě na to, že se sice narodil v Německu, vyrostl v Mnichově, socializaci prodělal výhradně v německých státních vzdělávacích zařízeních, a přesto neměl žádné občanství. Moje učitelka ale na tuto otázku znala odpověď.

Když už jsem tu diskusi nemohla snést, vytáhla jsem z penálu nůžky, vstala a šla k učitelce. Postavila jsem se před ni, nůžky v pravé ruce. V tu chvíli jsem věděla, že můžu všechno, co chci. Strhla jsem jí paruku z hlavy. Když vysvitla téměř holá lebka s pár pramínky zplihlých

vlasů, někdo se rozesmál. Nebránila se, jen se na mě vyděšeně dívala. Bylo mi jí dokonce líto, neboť byla obětí stejně jako já, ale já se na rozdíl od ní rozhodla bránit.

Vyhodili mě ze školy. Matka byla v šoku, otec se bavil a byl i trochu pyšný a já věděla, že teď už bude všechno lepší. Nejdříve jsem do školy už vůbec nechtěla chodit, chtěla jsem podniknout cestu kolem světa, ale neměla jsem peníze ani německý pas. Tak jsem začala chodit na Školu Maxe Beckmanna ve Frankfurtu a začala bydlet se Sibel. To už mi bylo sedmnáct.

Nyní jsem plynně hovořila pěti jazyky a pár dalšími jako turista, ale neměla jsem nic, čemu by se dalo říkat volný čas.

„Co tady vlastně děláte?“ zeptal se Windmühle.

„Jdu navštívit svého přítele.“

Kývl a o Eliase se dál nezajímal, což mi vyhovovalo.

„A vy?“ zeptala jsem se.

„Tady je moje vizitka. Ozvěte se, kdybyste něco potřebovala.“

Windmühle už dávno dojedl a zmizel, zatímco já dál v ruce držela jeho vizitku.

V.

Pokoj byl vytopený a bylo v něm dusno. Elias nic neříkal a já taky ne. Heinze před pár dny propustili a Rainer byl na vyšetření.

„Kdybych mohl, tak přes to hodím deku,“ řekl Elias.

Přitáhla jsem si kolena k tělu a položila na ně hlavu tak, abych neviděla Eliase ani jeho ránu.

„To se na mě nepodíváš, dokud se neuzdramím?“

„Nedokážu se podívat jen na tu nohu.“

„Proč ne?“

Chodila jsem po pokoji sem a tam. Elias mě sledoval, v jeho očích se zračilo zoufalství a únava. Přesto se zdál být uvnitř zdravý a já mu to záviděla. Klesl pohledem.

„Nevím, jak dlouho to vydržím,“ řekl Elias.

„Rozcházíš se se mnou?“

„Nemůžu ti pomoci.“

„Prosila jsem se tě o pomoc?“

„Proč mi konečně neřekneš, co se s tebou stalo? Emigrovali jste roku 1996, kdy už to nebylo nutný.“

„Nebylo nutný. Co ty o tom víš?“

„Právě, co já o tom vím,“ zopakoval Elias hořce.